

Илчови живѣха до рѣката. Майката, като чу писъка на децата, изскочи и затича къмъ пързалката. И щомъ видѣ чедото си мокро, съ затворени очи и клюмнала глава, писна и припадна... Струпаха се други жени и я грабнаха и почнаха да я свѣстятъ... Единъ съседъ грабна Илчо изъ ржцетъ на Дѣлчо и го понесе къмъ дома имъ... Тамъ съблѣкоха бързо мокритѣ дрехи на детето, Дѣлчо грабна една голѣма суха кърпа и почна да го разтрива...

Майката се бѣше свѣстила. Съ писъкъ тя нахълта въ стаята и завика:

— Кжде е, кжде е златното ми чедо!

Илчо чу гласа на майка си, отвори очи и промълви едвамъ-едвамъ:

— Мамо!

— Чедо! — извика майката, пригърна детето си и го обсипа съ цѣлувки...

За смѣлия подвигъ на Дѣлчо, че спаси детето на кмета, заговори цѣлиятъ градъ... Похвалиха го и учителитѣ въ училището предъ всички ученици и го посочиха за примѣръ. Дѣлчо стана общъ любимецъ на цѣлия градъ.

(Продължава въ трета книжка)

Александъръ Спасовъ

ПЪСЕНЬ

Послушай вѣтърътъ какъ свири
съ цигулката на есенъта
една страхотна, буйна пѣсень,
залѣла пакъ навредъ свѣта.

Я вижъ какъ ронятъ се листата —
сирашки сякашъ сж сълзи...
И какъ сж тъмни небесата —
дъждътъ вали, вали, вали!

Надъ насъ е мракъ и сводъ надвесенъ —
отново тукъ е есенъта.
О, тази сиротна, тжжна пѣсень,
о, тѣзъ изсъхнали листа!...

Послушай вѣтърътъ какъ свири
съ цигулката на есенъта
една страхотна, буйна пѣсень
за всички бедни по свѣта!...

Недѣлчо Тинчевъ

